

Въ 893 год. царь Симеонъ пакъ се вдигналъ възъ византийци ти. Той прѣминалъ отвѣдъ Одринъ, и тамъ се срещналъ съ византийска войска и се ударилъ. Казоватъ, византийци ти били разбити съвѣмъ и се разбѣгали. Слѣдъ това царь Симеонъ свързалъ миръ съ византийский царь. Тоа миръ билъ доста износенъ, та траалъ доста врѣме (893—911).

Между това царь Симеонъ се наговорилъ съ печенѣзи ти, та налѣтѣлъ съ тѣхъ на маджаре ти. Той тоа пѣтъ истрѣбилъ много маджаре и ги пропѣдилъ отвѣдъ Карпатски ти планини, дѣто се находеть и до сега.

Въ крайтъ на IX-й вѣкъ и въ начело то на X-й, както видѣхми, станали голѣми промѣни въ равнини ти на срѣдний Дунавъ. Словѣнско то богослужение и словѣнски ти проповѣдници били изгонени отъ Моравиа, дѣто Св. Кирилъ и Методий искали да положатъ краеагъленъ камень на словѣнско то просвештение. Слѣдъ това таа земиа и кнежества та на сѣверната страна на Дунавъ тѣ, които принадлежали на Българиа, захванали маджаре ти. Въ походи ти срещу византийци ти и въ борби ти съ маджаре ти отишла първа та половина на цароване то Симеоново. Българиа останала между ново то маджарско царство и византийската държава, врагове всякога готови противъ неа на съазъ и еднакво страшни: маджаре ти — свирѣпи, а грѣци ти — лукави.

Нъ въ това врѣме Българиа, за конато крайтъ на IX-й вѣкъ и начело то на X-й се свѣршили неизносни въ гражданско отношение, пригърнали словѣнско то богослужение, коѣто се гонило отъ западъ, и зела сама да му служи съ всичка та ревностъ на младий народъ. Таа съ все ерѣдце напѣгнала младити си сили и се заловила съ радостъ и гърдостъ за свештената работа на книжовно то поле. Самъ царь тѣ се намѣсилъ въ таа свѣтла и чиста работа на българский народъ. Царь Симеонъ, който се въепиталъ въ Цариградъ и се образовалъ добрѣ на грѣцкый, могълъ да се задоволи съ готово то богатество на грѣцка та книжнина; нъ той не рачилъ по образование то да се дѣли отъ народъ тѣ си; грѣцки ти книги го неблагодарили, ако и да знаилъ добрѣ грѣцкый языкъ и да го наричали дору и половинъ-грѣкъ. Той искалъ книги ти да ги разбира народъ тѣ, та на-ерѣдчова прѣводачи ти, повѣшава да съсаетъ на словѣнский языкъ сборници отъ добри ти духовни съчиненна, зарѣчва на Константина епископа да прѣведе на словѣнский языкъ словата